Duminicile unui nesportiv

BIBLIOTECA

Fiindcă vroiam să controlez un nume și-o dată, amîndouă vechi și indisponibile memoriei, m-am interesat la cîțiva confrați de gazetărie sportivă unde aș găsi o bibliotecă de specialitate, despre sport, jocuri și educație fizică. Mi s-a răspuns, de către toți cei chestionați, că o astfel de bibliotecă, pe cît se poate completă, nu există. Nu că nu s-ar fi publicat o mulțime de cărți, broșuri, plachete, albume, ziare, reviste, programe și afișe. Nu că n-ar fi fost chiar cîțiva pasionați bibliofili în materie, care au adus de pretutindeni lucrări în acest domeniu. Ci fiindcă nimeni nu s-a gîndit pînă acum să le adune la un loc, să înghebeze din ele o bibliotecă la îndemîna oricui, cu catalog, fișe pe materii, clasificări zecimale, colecții de periodice, așadar un instrument de lucru și un mijloc de informare pentru sportivii activi și pasivi deopotrivă. O „memorie" imprimată pe hîrtie a unei mari pasiuni universale, care înregistrează, de aproape trei sferturi de secol, o nemaipomenită evoluție, ducînd la competiții pe țări, pe continente, pe întregul mapamond, promovînd vedete ale agerimii corporale de la un an la altul, antrenînd mulțimi de zeci de milioane în urmărirea unor confruntări de dibăcie, forță, rezistență.

Nu există o astfel de bibliotecă la noi fiindcă, mult timp, sportul a fost socotit numai divertisment, eficient drenaj pentru energiile cinetice acumulate în masele omenești, și nu un aspect dintre cele mai remarcabile ale culturii omului modern.

Cunoaștem cu toții previziunile și pronosticurile pesimiste ale științei medicale contemporane privind viitorul omului, pe care viața sedentară, suprasolicitarea nervoasă, monotonia existenței citadine îl vor osîndi, poate, la o rapidă degenerare fizică. Părul, dinții, cordul, circulația îi sînt de pe acum serios periclitate, dacă nu se înapoiază la cîteva din normele imuabile ale unei vieți mai apropiate de natură, de aer liber, de mișcare, de efortul corporal menit să-i stîrnească rezervele latente de energie și să le întrețină, prin antrenament continuu, la o tonalitate cît mai înaltă.

Toate acestea sînt bine știute, sporturile se și practică asiduu, atenția de care se bucură la noi e din ce în ce mai activă și mai operantă. Tocmai de asta cred că este timpul să se ia inițiativa creării unei biblioteci de sport, ale cărei rafturi să păstreze tot ceea ce se săvîrșește la noi sau în alte părți, și să mai evoce ceea ce s-a făcut în trecut, spre a ne putea bucura de marele avînt pe care l-a luat acest sector de preocupări ale omenirii de azi.

Nu mi-e teamă că nu se vor găsi cîțiva pătimași și chiar cunoscători ai literaturii sportive, care să fie capabili să organizeze o astfel de bibliotecă, s-o înzestreze cu tot ce merită să constituie un capital pe acest tărîm, să-i dea acel lustru de seriozitate, care le șade așa de bine instituțiilor adăpostind tezaurele holdelor de colț imprimate. Aș putea da eu însumi cîteva nume, la nevoie, dar deocamdată ideea trebuie să fie însușită, fiindcă acei ce doresc să se informeze plutesc în goluri pe care o bibliotecă sportivă le-ar umple, cu prețul unui mic efort îmbinat cu o mare pasiune de cultură.

George SBÂRCEA

MÎINILE CHIRURGULUI CUNOSC DE MULT MINGEA DE RUGBY

● DR. CHRISTIAN BARNARD, JUCĂTOR ÎN LINIA DE TREISFERTURI ● CE A ÎNVĂȚAT CELEBRUL CHIRURG DIN ACTIVITATEA SA SPORTIVĂ

„Am început să practic rugbyul pe cînd eram student la Universitatea din Capetown. Am jucat în linia de treisferturi pînă la 29 de ani. Aș fi vrut să continui, dar rugbyul este un sport mai dificil iar eu, devenind chirurg, nu puteam risca vreun accident la mîini".

Aceasta a fost declarația pe care celebrul chirurg sud-african CHRISTIAN BARNARD a făcut-o nu de mult la Roma. Venind în Italia pentru a participa la Congresul internațional al specialiștilor în chirurgia transplanturilor de inimă, la Florența, Christian Barnard — ca vechi jucător de rugby — a ținut să participe neapărat la întîlnirea dintre echipa de rugby a Universității din Capetown și o selecționată a centrului și sudului Italiei. Chiar în clipa în care a coborît din avion, Barnard și-a exprimat dorința de a rămîne în capitala Italiei, pentru a asista la acest meci și numai după aceea să plece la Florența.

Celebrul chirurg Christian Barnard în mijlocul jucătorilor echipei de rugby a Universității din Capetown, cu cîteva clipe înainte de a da lovitura de începere a partidei

Cu ani în urmă, Barnard își împărțea timpul cu minuțiozitate, între studiile în domeniul medicinii și activitatea sportivă. Dragostea lui pentru sportul pe care l-a practicat ca și „disciplina spectatorului" l-au determinat să vină la meci, în tribuna de onoare, cu o jumătate de oră mai devreme de începerea întîlnirii. Acceptase, de altfel, plăcuta misiune de a deschide jocul, așa încît el a fost cel ce a dat lovitura de începere și încă într-o manieră de rugbyst experimentat. În continuare, Barnard a urmărit desfășurarea partidei alături de reputatul arbitru internațional de fotbal Concetto Lo Bello, cunoscut și de publicul nostru. În momentul în care echipa sa a preluat conducerea, Barnard și-a manifestat bucuria, sărind în sus asemeni unui entuziast suporter. La încheierea partidei care a fost cîștigată cu scorul de 10—6 de echipa sud-africană, el i-a felicitat pe componenții ambelor formații pentru jocul prestat.

Vorbind despre pasiunea sa pentru rugby, Barnard a afirmat: *„În țara mea rugbyul este — cred — sportul cel mai popular: aproape toți sîntem contaminați într-o oarecare măsură de acest sport".*

Referindu-se la importanța sportului în călirea organismului, și a voinței, el a spus, printre altele: *„Din perioada de cînd am făcut sport, ca jucător de rugby am învățat un lucru foarte important, care are o mare pondere în viața noastră de toate zilele și anume: să accepți înfrîngerea cu inima deschisă".* Iar dacă — spunem noi — nu ai asemenea disponibilități, chirurgul Barnard vă poate... ajuta.

Th. FLAMÎNZEANU

SPORTUL magazin

Jo Gonzales

Ultimul meci al lui Jo Gonzales a lăsat presa și spectatorii buimbe. Omul nu renunță la box — deși după finala europeană a categoriei superwelteri, cînd a fost prefăcut în sac de antrenament, toată lumea așa credea. Nu. Săptămîna trecută, Gonzales a urcat din nou în ring să lupte cu un boxer cotat așa și așa, Nessim Cohen, declarînd presei: „Dacă astă seară Cohen mă bate, îmi schimb meseria"... „Trebuia să-și muște limba" — spune un ziarist. „Trebuia să-și învîrtească limba de 7 ori în gură"... — zice altul. Dar nu despre asta e vorba — ci despre ce a făcut. În repriza întîi, Jo se aruncă peste adversar și cu un croșeu la maxilar îl pune jos pînă la 8. Cohen reia lupta și după aceea nimeni nu mai înțelege nimic. Jo începe să lovească cu capul, lui însuși i se deschide o arcadă, arbitrul îi dă un avertisment, două, trei — Cohen echilibrează lupta, o repriză, două, trei, în a patra Jo iar lovește cu capul, arbitrul strigă, Jo e gata să-l pocnească. La începutul celei de-a 5-a, cînd meciul nu era de loc decis, Jo vine în mijlocul ringului, ridică brațul, se întoarce cu spatele la adversar și se duce în colțul lui. Gata. Huiduieli enorme, speculații infinite: a abandonat singur? l-a descalificat arbitrul? de ce? nu mai putea? aha, atunci de aceea dădea cu capul, ca arbitrul să-l descalifice, ca să piardă mai onorabil prin descalificare decît prin k.o. Jo Gonzales a inventat abandonul prin premeditarea loviturilor cu capul. E nebun, e laș, nu e nebun, nu e laș. E gata. Nu mai poate. Adevărul e al peluzei, ca de obicei: „Jo nu mai are în mănuși un fier de călcat". Și omul nu mai poate nici să privească adevărul în ochi — suprema putere. Toate speculațiile, ca și toate durerile, ca și toate șmecheriile, de aici încep: de la neputința de a privi adevărul în față.

Ca atare, Jo Gonzales se gîndește să-i ceară lui Cohen revanșa.

SISIF

Nici un personaj mitologic nu a fost mai jeluit și n-a dat naștere la considerații mai triste decît cele sugerate de Sisif, omul silit de zei să care o stîncă pe umeri pînă în vîrful unui munte. Stînca se dădea mereu de-a dura, Sisif o ridica, iar o lua în spate, iar urca, iar o scăpa... și, uite așa o viață întreagă, bocit de o lume întreagă. Lichidînd cu miturile, pus pe o viață ferice, optimist și „bon viveur", secolul 20 nu-l mai plînge pe Sisif, îi ia stînca de pe umeri, îi dă o șansă de victorie, bă e gata să-l și sărbătorească cu multă șampanie și muzică. În Olanda, de pildă, în orășelul Hassel, a avut loc o recepție grandioasă în cinstea d-lui Steenbergen care, la 39 de ani, reușise să treacă cel de al 36-lea examen pentru permisul de conducere auto. De 35 de ori picase la examen, de 35 de ori omul urcase panta tragică, de 35 de ori comisia a spus nu, de 35 de ori omul găsise în el curajul să reia lupta ori povara. Și, ca și Sisif, care nu se putea despărți de bolovanul său, Steenbergen a cumpărat mașina instructorului său mărturisind „cu lacrimi în ochi" (așa precizează agenția de presă) că nu se mai poate despărți de ea. Secol atotbiruitor, secol al happy-endului obligatoriu — lui Sisif i s-a dat dreptul la victorie și din tragedie am ajuns cu două cupe de șampanie la operetă. Cu o condiție: să aibă o mașină, să cucerească un permis auto.

Radu COSAȘU

MIGRAȚIE CĂTRE DECATLON

Recordmanul mondial de 24 de ore al triplusaltului, italianul Giuseppe Gentile (17,10 m în calificări și 17,22 m — medalia de bronz — în finala probei la J.O.), și-a anunțat de curînd intenția ca în 1969 să participe la decatlon. Într-un interviu acordat ziarului *„Corriere dello Sport"*, săritorul cu barbă a declarat că speră ca, pregătindu-se multilateral cîtva timp, să doboare fără nici o dificultate recordul național. Pentru început!

Un alt săritor, francezul Henry Elliott (2,17 m la înălțime) intenționează de asemenea să încerce decatlonul. Ca și alți cîțiva performeri cunoscuți la diverse probe.

În fața unei asemenea „migrații" spre proba probelor, ce vor face decatloniștii veritabili?

RĂSPUNDE Ion Poștașu

C. GHIOCEL, PLOIEȘTI. Aveți un catren reușit! — în legătură cu meciul de fotbal dintre România și Anglia:

Ziceam așa: să fim egalii lor
Și poi, pe urmă, liniștit să mor.
Dar azi, cînd rezultatul îl citesc,
Mă-ntorc și zic: de-acum să tot trăiesc!

UN GRUP DE CITITORI, BUCUREȘTI. Un singur jucător din București, Czeh de la Juventus, a făcut parte din echipa României care, în mai 1926, a învins Turcia, la Istanbul, cu 3—1. Ceilalți 10 fotbaliști au fost de la Chinezul Timișoara, campioana țării. Czeh a jucat mijlocaș și n-a înscris nici un gol. Începînd din 1929, fotbalul bucureștean a început să se afirme, lucru reflectat și prin prezența jucătorilor din Capitală în selecționata țării.

MARIETTA CATANA, COMUNA CORBI. În plin sezon de patinaj, e greu s-o prindeți acasă pe Beatrice Hustiu! În orice caz, îi puteți scrie pe adresa Federației

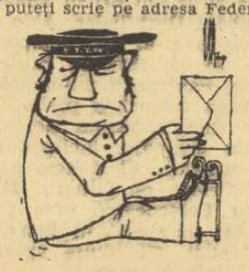

române de patinaj, București, strada Vasile Conta nr. 16. Dar trebuie să așteptați întîi... dezghețul, pentru a primi un răspuns. Pînă în martie nu mai e mult...

IOAN MERDARIU, COMUNA BUCIUMENI. Jocul de fotbal Austria — Grecia, disputat anul trecut la Viena, în cadrul Campionatului Europei, a fost omologat cu rezultatul existent pe teren în momentul întreruperii lui și declanșării unei încăierări generale: 1—1. Acest lucru ne duce la concluzia că cele două echipe au fost socotite egal vinovate de cele întîmplate. Altfel, una din ele ar fi pierdut meciul cu 3—0.

AUREL PRECU, BÎRLAD. Ce piesă are valoare mai mare la șah? Calul sau nebunul? Începătorii preferă să-și păzească, pe cît posibil, caii, renunțînd mai ușor la nebuni. În poziții libere, nebunul, prin marea lui rază de acțiune, este mult mai util decît calul. În schimb, calul este mult mai productiv în pozițiile așa-zise blocate. Și încă un amănunt: cu doi nebuni, fără să mai existe, de o parte și de alta, nici o piesă pe tablă (în afară de rege, bineînțeles!) îți poți face adversarul mat. Cu doi cai, nu!

POMPILIU P. PERNICEK, ALBA IULIA. Doriți să deveniți membru susținător al echipei de fotbal Progresul București? Să vă dau adresa clubului: strada Dr. Staicovici nr. 42. Aportul dv., oricît de modest, e binevenit, potrivit proverbului: „picătură cu picătură face lacul mare!" Se pare,

însă, că echipa ar avea nevoie, mai degrabă, de niște jucători... susținători!

IOAN MERCEA, CHIȘINEU CRIȘ. 1. Cine este, la ora actuală, cel mai bun fotbalist al lumii? Niciodată nu s-a putut da un răspuns demn de luat în considerație, la această întrebare, fiindvorba de un sport de echipă, în care nu se poate face, de pildă, o comparație între un portar și un înaintaș. Un asemenea răspuns este cu atît mai greu de dat astăzi, cînd nici un nume nu domină autoritar scena fotbalistică. 2. În ciuda celor 6 puncte cu care se află în urma U.T.A.-ei, Dinamo București, echipa dv. favorită, nu este scoasă din cursa pentru titlu. Au fost refăcute distanțe și mai mari... Cu cine țin eu? Cu toate cele 16 echipe!

N. TEODOROVICI, RĂDĂUȚI. 1. În cazul cînd C.F.R. Cluj ar promova — și are toate șansele — n-ar fi vorbă de o noutate, ci de o reîntîlnire cu divizia A. Într-adevăr, în ediția 1947—1948, C.F.R. Cluj a fost una din cele 16 echipe care au jucat în „A", clasîndu-se pe locul 8. În acel an, Clujul a mai avut două formații în prima categorie: Universitatea

și Dermata. 2. Susțineți că cei care depistează tinere talente n-ar face drumul degeaba dacă s-ar deplasa pînă în orașul dv. Constat, de altfel, că le dați și două ...adrese precise: Filipciuc și Sofronie, de la Avîntul Rădăuți. Garantați dv. că sînt buni pentru lotul de tineret? Numai să nu vi se impute costul biletelor de tren!

Ilustrații: N. CLAUDIU

Din însemnările unui inter rătăcitor...

Senzație în sprintul mondial

UN NOU MOD DE A LUA STARTUL!

Este bine cunoscută astăzi poziția normală la startul de jos al alergătorului de viteză. Această poziție a fost folosită încă înainte de 1900, dar la prima ediție a Jocurilor Olimpice, doar un singur finalist a adoptat-o, ceilalți preferînd startul din picioare. Dezvoltarea ulterioară a sprintului mondial, precum și rezultatele obținute, s-au datorat în bună măsură și perfecționării poziției de plecare, prin adoptarea — în 1927 — a blocurilor de start, ulterior universalizate. Aceasta, pentru poziția picioarelor, deoarece pentru poziția mîinilor încă nu s-a întreprins nimic pînă azi.

Pornind de la această idee, antrenorul român GHEORGHE ZÎMBREȘTEANU a prezentat la recentul congres mondial al antrenorilor de atletism, desfășurat la Atena, o propunere privind îmbunătățirea poziției corpului în blocurile de start. Astfel, prin poziția obișnuită a mîinilor pe pistă, se întîmpină greutăți de tensiune musculară și nervoasă a brațelor și centurii scapulare, cu repercusiuni asupra întregului corp, cu tendință de crispare. De asemenea, alergătorii cu brațe scurte sînt net dezavantajați, prin faptul că ridică mai mult bazinul peste linia umerilor, iar controlul asupra centrului general de greutate al corpului este slab.

Pentru remedierea acestor inconveniente, antrenorul G. Zîmbreșteanu a propus și a prezentat un suport pentru mîini, fixat pe pistă astfel încît să permită reglarea înălțimii și lungimii lui, în funcție de statura și de obișnuințele alergătorului. Inovația s-a bucurat de un deosebit interes, fiind apreciată favorabil de antrenori cu prestigiu internațional ca Toni Nett (R.F.G.), Gerard Mach (Polonia), Giorgio Sordello (Italia), Cornelius Kopelaard (Olanda) și mulți alții.

Prin această inovație se rezolvă:

— un control mai bun asupra poziției centrului general de greutate al corpului;

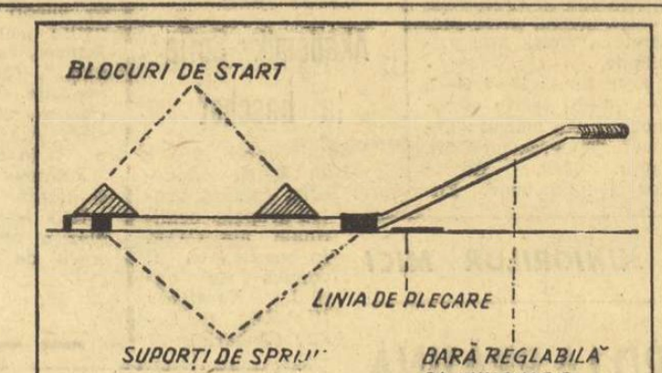

— o poziție mai degajată a brațelor și a centurii scapulare;

— se păstrează o poziție a corpului mai apropiată de unghiul de împingere al picioarelor, pe primii pași fiind necesare mai puține mișcări ale trunchiului și bazinului;

— suportul este foarte ușor de construit, de manevrat și transportat;

— s-ar putea aduce blocurile de start pînă la linia de plecare. În felul acesta apare însă un cîștig aparent de circa 60 cm. Poziția de plecare este asemănătoare celei de la startul din picioare de la 200 m de exemplu;

— apropierea centrului de greutate de linia de plecare, care la poziția actuală este cu circa 50 cm în urma acesteia.

Apariția acestor suporturi nu este însă prevăzută în actualul regulament de atletism, dar nici interzisă de acesta.

Dar, nu trebuie să uităm că oamenii au acceptat să nu mai facă deosebiri între Warmerdam și Seagren, între Owens și Hines, între Jarvinnen și Lusis, adică între prăjina de bambus și cea de fibră, între gropile de start și blocurile de start, între sulița finlandeză și „planorul Held", precum au acceptat înscrierea pe același tabel a performanțelor de la altitudine și șes, pe tartan și zgură. Atunci, de ce nu ar accepta și această inovație, care va avea ca rezultat final o certă îmbunătățire a performanțelor în probele de sprint? În fond, tot prin forțele sale se deplasează un alergător, aleargă tot 100 m și nu este în nici un caz catapultat, așa cum se petrec lucrurile cu noua prăjină din fibre supraelastice.

Poate că pînă la utilizarea practică a acestei inovații va mai trece încă timp. De altfel, așa s-a întîmplat și cu alte asemenea îmbunătățiri.

N. MARAȘESCU

Nu lăsați banii închiși în sticle și borcane!
MA KE
VALORIFICAȚI STICLELE ȘI BORCANELE GOALE LA MAGAZINELE ALIMENTARE, LA CENTRELE DE ACHIZIȚIE SAU LA ACHIZITORII CARE VĂ VIZITEAZĂ LA DOMICILIU.

ABANDONAȚI PROCEDEELE VECHI!
TEHNICA VINE TOT MAI MULT ÎN AJUTORUL GOSPODINELOR! NOUL TIP DE ASPIRATOR DE PRAF „PRACTIC", DE O CONSTRUCȚIE MODERNĂ, VĂ SCUTEȘTE DE EFORT ȘI VĂ ECONOMISEȘTE TIMPUL
Aspiratorul de praf PRACTIC înlătură praful și impuritățile de pe dușumele, pereți, mobilă, covoare, haine, tapițerie și din locurile greu accesibile (radiatoare).
PRACTIC poate fi utilizat și pentru pulverizarea de lichide.
PRACTIC are un consum redus de energie electrică (15 bani pe oră).
Prețul aspiratorului de praf PRACTIC este de 785 lei.
Se vinde și cu plata în 7 rate lunare, acontul fiind de numai 118 lei.
Practic